

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.643 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die loco advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2005 wordt de vader van verzoekers in België gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 23 maart 2006 dienen verzoekers, broer en zus, vanuit Turkije een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf in functie van hun vader, C. A.

Op 24 juli 2006 wordt een beslissing genomen houdende de weigering van een afgifte van een visum type D.

Verzoekers vragen in 2007 asiel aan in Tsjechië.

Op 27 juli 2007 vraagt Tsjechië de overname van verzoekers aan de Belgische autoriteiten overeenkomstig artikel 15 van de Dublin overeenkomst.

Op 9 augustus 2007 wordt de overname door de Belgische autoriteiten geweigerd.

Op 5 maart 2008 dienen verzoekers in België een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

De aanvraag van eerste verzoekster wordt op 9 december 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor represailles indien zij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst doch legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het argument dat haar vader en andere familieleden legaal in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De aanvraag van tweede verzoeker wordt eveneens op 9 december 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor represailles indien hij zou moeten terugkeren naar het land van herkomst doch legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het argument dat de vader en andere familieleden legaal in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 18 december 2008 aan eerste verzoekster en tweede verzoeker gericht, zijn de derde en vierde bestreden beslissing waarvan de motieven identiek zijn en luiden als volgt:

“Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7 al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald indien vorderingen wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2. De akten waarvan de schorsing en de vernietiging wordt gevorderd, hangen samen in die zin dat verzoekers broer en zus zijn, zij een gezamenlijke aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben gedaan en verwerende partij deze gezamenlijke aanvraag in twee identiek gemotiveerde bestreden beslissingen beantwoord heeft.

Het verband tussen de beslissingen wettigt het schorsings- en annulatieberoep in slechts één verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers moeten de mogelijkheid geboden worden stukken over te leggen die hun toestand geloofwaardig maken.

Zie R.v.St., Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; Lambrechts, W. Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoekers voegen dan ook als bijlage deze stukken toe.”

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het respect voor de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers hebben de mogelijkheid gehad om stukken in te dienen, namelijk op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag. Bovendien konden ze eventueel nadien nog bijkomende stukken overmaken. Verzoekers maken aldus een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

3.1.3. De eerste en tweede bestreden beslissing werden getroffen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom ze geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“A. I. (...) en A. E. (...) zijn zoon en dochter van de heer A. C. (...), die reeds sinds verschillende jaren in Leuven woont. De heer A. C. (...) bewam op 1 juli 2005 de machtiging om voor onbepaalde duur op Belgisch grondgebied te verblijven en verkreeg de Belgische nationaliteit.

Hij huwde in België met mevrouw C. F. (...), van Belgische nationaliteit en zij kregen samen twee kinderen, A. M. (...) en D. (...).

De heer A. C. (...) kwam België binnen als asielzoeker, samen met zijn twee jongste kinderen uit zijn eerste huwelijk (A. H. (...) en S. (...)).

Hijzelf werd in Turkije veroordeeld omwille van politieke redenen en zijn eerste echtgenote werd gedood door de Turkse autoriteiten.

Als vader van verzoekers trachtte de heer A. C. (...) om al zijn kinderen naar België te laten overkomen, doch dit liep erg problematisch omwille van de antecedenten van hun vader.

A. I. (...) en A. E. (...), verzoekers, besloten toch uit Turkije weg te vluchten en zij werden opgepakt en vervolgens vastgehouden in Tsjechië. Vervolgens slaagden zij er toch in België en hun vader te bereiken.

Op dit moment wensen zij bij hun vader en de rest van hun familie te blijven wonen, enerzijds in het kader van gezinshereniging en anderzijds uit angst voor vervolging en represailles in Turkije.

In bijlage vindt u een kopij van de identiteitsdocumenten van beide verzoekers alsook de identiteitsdocumenten van de vader, broer en zus, stiefmoeder en stiefbroer en –zus.”

In de bestreden beslissingen wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekers houden in hun verzoekschrift voor dat de bestreden beslissingen tekort komen aan de zorgvuldigheidsplicht. Ze stellen dat hun de mogelijkheid moest geboden worden stukken over te leggen die hun toestand geloofwaardig maken.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening gehouden heeft met de door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde argumenten. Het feit dat de gemachtigde van de minister deze argumenten niet weerhoudt als buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoordt, vormt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt bovendien op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de aanvraag om machtiging tot verblijf, de vreemdeling uit te nodigen de in de wet of het koninklijk besluit voorziene documenten, motivering of stukken die hun motivering staven alsnog bij te brengen. De bewijslast berust immers bij de aanvragers, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf en de mogelijkheid hebben gekregen om hun aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Verzoekers maken in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoekers maken dienvolgens een schending van de door hen aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Betreffende de nieuwe elementen die verzoekers bij hun huidig verzoekschrift voegen, wordt opgemerkt dat deze niet bij de aanvraag werden gevoegd zodat de gemachtigde van de minister geen rekening kon houden met deze stukken. In de mate waarin verzoekers aan de Raad zouden vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen, wordt opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“uitzonderlijke omstandigheden

Aangezien de Vreemdelingenwet een uitzondering voorziet op het feit dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

Dat de vreemdeling die zich in buitengewone omstandigheden bevindt deze machtiging kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat in deze gevallen de vreemdeling moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat uit de bevoegde stukken blijkt dat het voor verzoekers onmogelijk en onverantwoord is deze aanvraag in hun land van herkomst te doen.”

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat onder ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregels en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekers geven in de bespreking van het tweede middel niet te kennen welke rechtsregels of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen worden geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden.

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoekers zich in hun middel beperken tot een loutere theoretische uiteenzetting over de buitengewone omstandigheden die de vreemdeling in zijn aanvraag moet aantonen om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België te rechtvaardigen.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoekers laten in casu na in concreto aan te duiden op welke wijze artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing werd geschonden zodat er geen sprake is van een middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“belang

Aangezien verzoekers vragen dat de negatieve beslissing die hun ter kennis werd gesteld op 18 december 2008 alsook het bevel om het grondgebied te verlaten, zouden worden geschorst en nietig verklaard;

dat verzoekers er zeker belang hebben, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig dat zij het grondgebied niet dienen te verlaten;

dat een verwijdering van het Belgisch grondgebied grote problemen zou veroorzaken voor verzoekers nu hun veiligheid bij een gedwongen terugkeer naar Turkije geenszins kan verzekerd worden gelet op de voorgeschiedenis met hun familie.

Aangezien eveneens kan verwezen worden naar het arrest van de Raad van State (arrest 49821 van 13 juli 1993) dat stelt dat artikel 8 E.V.R.M. ook van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing omtrent de regularisatie eveneens rekening moet houden met het sociaal en economisch welzijn van verzoekers in de zin van artikel 8 E.V.R.M..”

3.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij niet op dit middel.

3.3.3.1. In wat als het eerste onderdeel van het derde middel kan worden beschouwd, houden verzoekers voor een belang te hebben bij het door hen ingestelde beroep.

De Raad merkt op dat er niet wordt getwijfeld aan verzoekers belang.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet als een uiteenzetting van een middel worden aangenomen.

3.3.3.2. In wat als het tweede onderdeel van het derde middel kan worden beschouwd menen verzoekers dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zouden schenden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers samenwonen met hun vader, stiefmoeder en broers en zussen zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekers en hun familieleden beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekers in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekers betwisten niet dat zij illegaal in het land zijn. Verzoekers betwisten niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij zijn evenwel van mening dat de beslissing omtrent de regularisatie eveneens rekening moet houden met het sociaal en economisch welzijn van verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers laten na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal leven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissingen één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekers een vader hebben die tot een onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf aan verzoekers.

De bestreden beslissingen strekken er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissingen houden enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen vrijstellen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaren louter hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissingen hebben evenmin tot gevolg dat verzoekers definitief van hun vader worden gescheiden. Uit de bestreden beslissingen vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land worden verwijderd met de

mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekers niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekers maken met hun betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Aangezien verzoekers niet met de aan hun betekende beslissing en het betekende bevel om het grondgebied te verlaten kunnen akkoord gaan, aangezien er bij de motivering onvoldoende rekening is gehouden met de concrete elementen van hun situatie.

Dat deze situatie erg precair is maar dit niet in acht werd genomen bij de beslissingsname.

Aangezien de beslissing niet spreekt over de risico's die verzoekers zouden lopen bij terugkeer naar Turkije.

Dat het dan ook past de betwiste beslissing te schorsen en te vernietigen.”

3.4.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekers niet opgeven welke rechtsregel wordt geschonden. Indien verzoekers de schending van de motiveringsplicht wensen in te roepen, verwijst verwerende partij naar de bestreden beslissing die wel degelijk een antwoord geeft met betrekking tot de risico's bij terugkeer naar Turkije.

3.4.3. Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de beslissingen en voeren in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het, zoals hiervoor reeds uiteengezet, niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste en tweede bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Verzoekers houden echter in hun verzoekschrift voor dat verwerende partij bij de motivering onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete elementen van hun situatie en dat de beslissingen niet spreken over de risico's die verzoekers zouden lopen bij een gedwongen terugkeer naar Turkije.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen met betrekking tot de risico's die verzoekers zouden lopen bij een gedwongen terugkeer naar Turkije het volgende stelt: *“Betrokkene beweert dat zij(hij) vreest voor represailles indien zij(hij) zou moeten terugkeren naar het land van herkomst doch legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar(zijn) leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissingen wel degelijk rekening werd gehouden met wat verzoekers hadden aangevoerd betreffende een eventuele terugkeer naar Turkije. De kritiek van verzoekers op de bestreden beslissingen is dus niet dienstig.

Verzoekers maken voor het overige niet duidelijk met welke elementen van hun situatie verwerende partij in de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.